

Kuna inimkeha koosneb enam kui kuuekümnest protsendist veest, ei ole see loomupäraselt ujuv. Surnukeha püsib veepinnal ainult niikaua, kuni kopsudes on õhku, ja vajub seejärel vähehaaval põhja. Kui vesi on väga külm või sügav, jääb laip sinna, lagunedes selles sünges pimeduses aeglaselt aastaid.

Ent kui vesi on piisavalt soe, et bakterid saaksid toituda ja paljuneda, jätkub lagunemisprotsess. Soolestikus kogunevad gaasid, mis muudavad surnukeha ujuvust, kuni see kerkib uuesti pinnale.

Ja surnu tõuseb sõna otseses mõttes üles. Kõhuli, käed-jalad allapoole rippumas, ulbib laip edasi veepinnal või vahetult selle all. Aja jooksul ja vastupidiselt oma kujunemisele lootevedeliku pimeduses emaülas laguneb inimese keha viimaks koost. Kõigepealt eralduvad jäsemed – sõrmed, varbad, käe- ja jalalabad. Seejärel käsivarred ja jalad ning viimaks pea – kuni alles jääb vaid torso. Kui viimased lagunemisega tekkivad gaasid on väljunud, vajub torso vähehaaval uuesti ja seekord lõplikult põhja.

Vesi võib siiski põhjustada veel ühe muutuse. Kui pehmed koed lagunevad, hakkab nahaaluse rasva kiht samuti lagunema, kattes kunagi elus olnud inimese keha paksu rasvase kihiga. Hallikat tooni adipotseeral ehk koolnuvahal, kui mainida selle värvikamat nimetust, on ka vähem sünge nimi.

Seep.

Säherdusse määrdunud valgesse „surilinasse“ mässitud siseelundid säilivad hästi, kui surnukeha oma viimasel üksil-dasel teekonnal loksub.

Kui just juhus seda taas päevavalgele ei too.

Pealuu kuulus noorele naisele, tema soole viitas kolba kitsam ehitus. Otsmikuluu oli kõrge ja sile, esiletungivad kulmuluud puudusid ning väike mügarik nibujätke kohal kõrvalesta taga oli meesterahva jaoks liiga habras. Sellised tunnused ei ole määravad, ent koos vaadelduna ei jätnud need mulle mingit kahtlust. Kõik jäävhambad olid surma hetkeks lõikunud, mis tähendas, et neiu oli vanem kui kaksteist, ehkki mitte palju. Kuigi kaks purihammast ja üks ülemine lõikehammas puudu-sid – tõenäoliselt pärast surma ära tulnud –, olid ülejäänud hambad peaaegu ilma kulumisjälgedeta. See kinnitas tema skeleti põhjal tehtud järeldust, et tütarlaps oli surnud enne hilisteismeikka jõudmist.

Surma põhjus oli liigagi selge. Kolju tagaosas, peaaegu täpselt kuklaluu keskel, oli umbes kahe ja poole sentimeetri pikkune ja sentimeetrilaiune sakiline auk. Paranemise kohta mingeid märke polnud ja haava servad olid mõranenud, viida-tes sellele, et luu oli vigastuse tekkimise ajal elus. See ei oleks nii saanud olla, kui vigastus oleks tekitatud pärast surma, sest siis luu kuivab ja muutub rabedaks. Esimest korda kolpa kätte võttes olin üllatunud, kuuldes selle seest peaaegu meloodilist krabinat. Algul arvasin, et seda tekitavad luukillud, mille noore ohvri tapnud ese pealuu sisse löi, ent see tundus liiga suur ja kõva. Röntgenipilt kinnitas minu oletust – tüdruku pealuus oli kitsas sümmeetriline ese.

Nooleots. Kolba vanust ja ka seda, kui kaua see oli tuulisele Northumberlandi nõmmele maetud olnud, polnud

võimalik täpselt öelda. Kindlalt sai väita vaid seda, et tüdruk oli surnud rohkem kui viissada aastat tagasi, piisavalt kaua, et noole vars laguneks ja luu tõmbuks karamellikarva pruuniks. Me ei saa tema kohta mitte midagi teada, ei seda, kes ta oli ega ka seda, miks ta suri. Mulle meeldis mõelda, et mõrtsukas – tüdruk seisis tema poole seljaga või põgenes – sai oma kuriteo eest mingisugusegi karistuse. Aga ka seda polnud kuidagi võimalik teada saada.

Nooleots tekitas klõbisevat heli, kui ma pealuud sisse pakkisin, mässides selle hoolikalt pehmesse paberisse, ja panin siis tagasi kasti. Nagu ülikooli antropoloogia instituudi muud ajaloolised skeletid, nii kasutati ka seda õppetöös, morbiidne huvitav ese, mis oli nii vana, et enam erilist šokki ei põhjusta. Mina olin sellega harjunud – jumal ise teab, et olin näinud hullemat –, ent see *memento mori*\* oli minu jaoks kuidagi liigutav. Võib-olla oli asi ohvri noores eas või tema surma julmas viisis. Kes iganes ta oli, kunagi oli ta olnud kellegi tütar. Nüüd, sajandeid hiljem, oli anonüümsest tüdrukust säilinud vaid see, mida hoiti ühes laboris pappkastis.

Panin kasti tagasi teraskappi teiste esemete juurde. Masseerisin kanget kaela, läksin oma kabinetti ja logisin arvutisse. Kuni meilid alla laadisid, tekkis tuttav ootuse Pavlovi refleksi. Ja nagu ikka, asendus see pettumusega. Saabunud meilid olid vaid akadeemilise tööelu igapäevased pisasjad – küsimused tudengitelt, kolleegide kirjad ja mõned palved, mille spämmifilter oli läbi lasknud. Ei muud.

Nii oli see olnud mitu kuud.

Üks meil oli antropoloogia instituudi uult juhilt professor Harriselt, tuletades mulle meelde, et paneksin tema sekretäri

---

\* *Memento mori* – ladina k pea meeles, et sa oled surelik, tuletades meelde surma paratamatust. *Siin ja edaspidi tõlkija märkused.*

juures kirja kokkusaamise aja. „Et vaadata üle teie ametikohaga seotud valikuvariandid,“ nagu ta seda delikaatselt sõnastas. Mu südame alt tõmbus seda lugedes õõnsaks, aga see polnud tegelikult üllatus. Ja see oli nagoonii järgmise nädala mure. Lülitasin arvuti välja, riputasin laborikitli nagisse ja tõmbasin pintsaku selga. Kui ma lahkuma hakkasin, möödus minust koridoris üks magistrant.

„Head õhtut, doktor Hunter. Meeldivaid vabu päevi,“ ütles ta.

„Aitäh, Jamila, sulle ka.“

Mõte pikale nädalavahetusele seoses riigipühadega tegi tuju veel halvemaks. Olin rumalast peast võtnud vastu kutse veeta see sõpradega nende kodus Cotswoldsis. Kutse esitati mitu nädalat tagasi, kui see oli olnud piisavalt kauge, et selle peale mitte mõelda. Nüüd, kui see oli käes, lõin kõhklema, eeskätt seetõttu, et seal on veel hulk inimesi, keda ma ei tundnud.

*Liiga hilja kahetseda.* Avasin puldist autouksed, hoidsin oma sissepääsukaarti skanneri kohal ja ootasin, et tõkkepuu kerkiks. Teadsin, et iga päev autoga tööle tulemine metroo kasutamise asemel on rumalus, sest pidin seisma Londoni ummikutes ja maksma ummikutasu, aga sellest harjumusest oli raske vabaneda. Politseikonsultandina olin harjunud sellega, et mind kutsutakse inimjäänuste leidmise korral ootamatult riigi eri piirkondadesse. Kiiresti teele asumine oli mõistlik, aga see oli enne seda, kui mind mitteametlikult musta nimekirja kanti. Nüüd hakkas autoga tööl käimine tunduma vähem vajaliku rutiini ja rohkem soovmõtlemisena.

Koduteel käisin läbi toidupoe, et osta asju, mida ikka külakostiks viiakse. Pidin hakkama sõitma alles hommikul, nii et mul oli vaja ka õhtusöögiks midagi, ning ma uitasin ilma erilise innuta vahekäikudes. Olin juba paar päeva tundnud

end kuidagi kehvasti, aga pidanud seda tühimuse ja apaatsuse süüks. Kui sain aru, et olen valmistoitude vahekäigus, andsin endale mõttes kõrvakiilu ja läksin edasi.

Kevad oli sel aastal hiline, talvetuuled ja vihm kandusid ka veel aprillikuusse. Pilves taevas ei lasknud päevadel pikemaks muutuda ja selleks ajaks, kui ma kojusõitu jätkasin, hakkas juba hämarduma. Leidsin parkimiskoha ja võtsin poekotid kätte. Mu korter asus suure viktoriaanliku maja alumisel korrusel, mille koridor oli mul ülemise korruse naabriga ühine. Lähemale jõudes nägin, et tunkedes mees toimetab välisukse juures millegagi.

„Õhtust, boss,“ tervitas ta rõõmsalt. Tal oli käes hõövel, jalge ees olevast kotist paistsid erinevad tööriistad.

„Mis toimub?“ küsisin ma, vaadates luku ümber olevat värvimata puitu ja laaste maas.

„Kas te elate siin? Keegi üritas sisse tungida. Teie naaber kutsus meid seda korda tegema.“ Mees puhus ukse servalt saepuru ja pani hõövli uuesti selle peale. „Siin kandis ei ole mõistlik ust lukustamata jätta.“

Astusin üle tema tööriistakoti ja läksin naabrinnaga vestlema. Naine oli elanud ülemise korruse korteris vaid paar nädalat, värvikalt atraktiivne venelanna, kes minu teada töötas reisiagendina. Me vahetasime üldiselt vaid viisakusväljendeid ja ta ei kutsunud mind ka nüüd sisse.

„See oli katki, kui ma koju tulin,“ ütles ta. Temast paiskus õhku magusa vänge parfüümi pilv, kui ta pea vihaselt kuklasse heitis. „Arvatavasti mõni narkar, kes üritas sisse tungida. Nad varastavad kõike.“

See piirkond polnud just kallis, aga narkoprobleem ei olnud siin suurem kui mujal. „Kas välisuks oli lahti?“

Olin oma korteri ukse üle vaadanud, aga see oli terve. Polnud ka mingeid märke, et keegi oleks seda lahti murda

üritanud. Mu naaber raputas pead, nii et paksud tumedad juuksed hüplesid. „Ei, ainult katki. Keegi kas ehmatas seda jätist või ta andis alla.“

„Kas te teatasite politseisse?“

„Politseisse?“ Naine mühatas põlglikult. „Jah, aga neil on ükskõik. Võtavad sõrmejäljed, kehitavad õlgu, lähevad minema. Parema lasta uus lukk panna. Seekord korralik.“

Seda ütles ta põlastavalt, nagu oleks eelmine vilets lukk minu süü. Selleks ajaks, kui ma alla tagasi läksin, oli lukksepp just töö lõpetanud.

„Valmis, boss. Natuke värvi peale, et hõõveldatud puit vihmaga paisuma ei hakkaks.“ Mees kergitas kulme ja tõstis üles kaks võtmekomplekti. „Kellele arve läheb?“

Vaatasin üles naabri ukse poole. See püsis kinni. Ma ohkasin. „Kas teile tšekk sobib?“

Kui lukksepp oli lahkunud, tõin kühvli ja harja, et saepuru koridorist kokku pühkida. Üks laast oli keerdus nurgas. Kükitasin, et seda kühvlile tõmmata, ja mustvalgete plaatide taustal oma kätt nähes tabas mind iiveldamaajav *déjà vu* tunne. *Koridoripõrandal pikali, nuga jõledalt kõhust välja turritamas, vereloik ruudumustrilisel plaatpõrandal laienemas ...*

Kujutluspilt oli nii elav, et mul jäi hing kinni. Ajasin end sirgu, süda peksles hullunult, kui sundisin end sügavalt hingama, aga see hetk hakkas juba mööduma. Avasin välisukse, tõmmates kopsudesse jahedat õhtust õhku. *Issand jumal. Kust see nüüd tuli?* Mul polnud ammu sellest rünnakust mäluilpe olnud ja see oli ootamatu. Mõitlesin selle peale harva. Olin üritanud seda unustada ja ehkki füüsilised armid jäid, olin arvanud, et psühholoogilised on paranenud.

Ilmselgelt ei olnud.

Toibudes viskasin saepuru prügikasti ja läksin tagasi oma korterisse. Tuttav ruum oli täpselt selline nagu hommikul

minust jäi – tagasihoidlik mööbel piisavalt suures elutoas, köök ja maja taga väike privaatne aed. See oli täiesti normaalne elukoht, aga nüüd, kui mälopildid olid värskelt meeles, sain aru, kui vähesed mälestused sellest korterist olid õnnelikud. Nagu autoga tööle sõitmine, nii oli mind ka siin kinni hoidnud vaid harjumus.

Võib-olla oli aega muutuseks.

Tundes end loiuna, võtsin asjad kotist välja ja külmikust õlle. Fakt oli see, et ma elasin rutiinis. Ja muutus oli tulekul, tahan ma seda või mitte. Ehkki olin töötajana kirjas ülikoolis, tegin enamiku ajast tööd politseikonsultandina. Kohtuantropoloogina kutsuti mind kohale, kui leiti inimjäänuseid, mis olid liiga tugevasti lagunened, et patoloog lahkamist sooritada saaks. See oli äärmiselt spetsiifiline eriala, millega tegelesid vabakutselised nagu mina, kes aitasid politseil jäänuseid tuvastada ja pakkusid võimalikult palju informatsiooni surma aja ja viisi kohta. Olin surma kõigi veriste külgedega hästi tuttav, kõneldes soravalt luude, roiskumise ja lagunemise keelt. Enamike inimeste meelest on see võigas töö ja vahel oli ka mul endal sellega raskusi.

Mitu aastat tagasi olid mu abikaasa ja tütar hukkunud autoavariis, nende eluküünla kustutas hetkega purjus juht, kes ise pääses ühegi kriimuta. Nendega juhtunust painatuna olin oma töö sinnapaika jätnud ja naasnud õpitud eriala – perearsttöö – juurde, ravides hoopis elavate haigusi. Olin pugenud peitu väiksesse Norfolki külla, püüdes pääseda igasugustest sidemetest oma endise elu ja sellega kaasnevate mälestustega.

Ent see ei kestnud pikalt. Surma ja selle tagajärgede reaalsus leidis mu ka sealt üles ning ma oleksin äärepealt ilma jäänud veel ühest kallist inimesest, enne kui leppisin sellega, et ma ei saa põgeneda iseenda eest. See oli minu töö. Ja ma tegin seda hästi.

Või vähemasti varem tegin. Eelmisel sügisel olin kaasatud ränka juurdlusse Dartmooris. Selle lõpuks oli kaks politseinikku surnud ja üks tähtis politseiametnik oli pidanud ametist tagasi astuma. Ehkki see polnud minu süü, olin olnud juhuslikult katalüsaatoriks järgnenud skandaalile, ja mitte kellelegi ei meeldi tülitekitajad. Kõige vähem politseile.

Ja järsku polnud mul enam konsultanditööd.

Paratamatult kandus selle mõju ka ülikooli. Tehniliselt olin ma vaid kaasprofessor, tähtajatu lepingu asemel tähtajalise lepinguga. Selline asjade korraldus andis mulle vabaduse jätkata politseinõustajana ja instituut sai sellest kasu. Kuid kaasprofessor, kes osaleb avalikkuse huviorbiidis olevas mõrvajuurdluses, on midagi muud kui kaasprofessor, kes on järsku muutunud kogu riigi politsei jaoks *persona non grata*'ks. Minu tööleping ülikooliga pidi läbi saama mõne nädala pärast ja antropoloogia instituudi uus juht oli andnud mõista, et ei kavatse taluda üleaurust koormat. Oli selge, et ta suhtus minusse just nii.

Vajusin ohates tugitoolile ja võtsin lonksu õlut. Ma ei tahtnud sugugi nädalavahetuseks inimeste sekka minna, aga Jason ja Anja olid ammused sõbrad. Olime Jasoniga tuttavad arstiteaduskonnas õppimisest saadik ja ma olin kohtunud oma abikaasaga ühel nende peol. Koos kõige muuga olin lasknud ka sel sõprusuhtel soiku jääda, kui pärast Kara ja Alice'i surma Londonist lahkusin, ega võtnud tagasi kolides ette midagi, et seda üles soojendada.

Ent Jason oli enne jõule ühendust võtnud, kui nägi mu nime ajalehes seoses vusserdatud Dartmoori juurdlusega. Olin nendega vahepeal mitu korda kokku saanud ja taibanud kergendustundega, et kardetud kohmetust ei ole. Nad olid pärast meie suhtluse katkemist kolinud, nii et vähemasti pääsesin kibemagusatest mälestustest, mis oleksid nende

endises kodus olnud. Nad elasid nüüd hirmkallis majas Belsize Parkis ja teine kodu oli neil Cotswoldsis.

Sinna ma homme sõitma pidingi. Alles pärast kutse vastu võtmist sain teada, et selle juures on ka konks.

„Me kutsume veel mõned inimesed,“ ütles Jason mulle. „Ja Anja tahab sind kellegagi tuttavaks teha. See naine on kriminaalõiguse advokaat, nii et teil on palju ühist. Politseivärk ja puha. Lisaks on ta vallaline. Noh, lahutatud, aga see on sama asi.“

„Kas selles asi ongi? Te üritate mind kellegagi paari panna?“

„Mina mitte, ainult Anja,“ selgitas Jason liialdatud kannatlikkusega. „Kuule, ilusa naisega kohtumine pole ju nii hirmus, ega? Kui klapite, tore. Kui ei, mida see ikka halba teeb? Tule ja vaata, mis saab.“

Olin lõpuks nõustunud. Teadsin, et Jason ja Anja tahavad head, ja mul polnud viimasel ajal nagunii mingit seltskondlikku suhtlust olnud. Nüüd aga tundus mõte pikale nädalavahetusele võõraste seltsis kohutavalt halb idee. *Sa ei saa enam alt hüüata. Püüa parem seda nautida.*

Tõusin roidunult ja hakkasin endale süüa valmistama. Kui mobiil helises, arvasin, et see on Jason, kes kontrollib, kas ma ikka tulen. Viimasel hetkel vabanduse väljamõtlemine käis mul peast läbi, kuni nägin, et ekraanil pole numbrit. Jätsin peaaegu vastamata, arvates, et tegemist on mingi müügikõnega. Siis võtsid vanad harjumused võimust ja ma vastasin ikkagi.

„Kas doktor Hunter?“

Helistaja oli meesterahvas ja ta tundus müügikõne jaoks liiga vana. „Jah, kes helistab?“

„Mina olen inspektor Bob Lundy Essexi politseist.“ Hääl oli rahulik, peaaegu aeglane, aktsent pigem põhjapoolne kui

Londoni piirkonna oma. Oletasin, et Lancashire. „Kas te saate rääkida?“

„Saan ikka.“ Panin õllepudeli käest, söömine oli unustatud.

„Vabandage, et teid nädalavahetusel tülitän, aga mulle andis teie numbri peainspektor Andy Mackenzie. Te töötasite mõni aeg tagasi temaga ühe mõrvajuurdluse juures?“

Lundy ütles seda küsimusena, aga ma mäletasin Mackenziet piisavalt hästi. See oli olnud esimene juurdlus pärast mu naise ja tütre hukkumist ning tema nime kuulmine nii kiiresti pärast tolele perioodile mõtlemist tundus kummaline kokkusattumus. Mackenzie oli olnud tookord lihtsalt inspektor ja meie suhtlus polnud alati kõige libedamalt sujunud. Pigem minu kui tema süül, nii et olin talle tänulik, et ta mind soovitas.

„Jah,“ vastasin ma, üritades mitte liiga palju lootma hakata. „Kuidas saan abiks olla?“

„Meile teatati surnukehast Saltmere'i estuaaris\* mõne kilomeetri kaugusel Mersea saare rannikust. Me ei saa täna õhtul enam suurt midagi teha, aga vahetult pärast koitu on mõõn. Teame üsna hästi, kus see võib olla, nii et hakkame otsima ja toome surnukeha ära kohe, kui päevavalgus seda võimaldab. Tean, et see on ootamatu, aga kas saaksite homme varahommikuks sinna tulla?“

Jasoni ja Anja küllakutse vilksatas korra mu mõtetes, aga ainult sekundiks. Nad saavad aru. „Te tahate mind surnukeha väljatoomise ajaks sinna?“

Olin ka varem uppumissurmasid uurinud, aga üldiselt kutsuti mind kohale selleks hetkeks, kui surnukeha oli leitud.

---

\* Estuaar ehk lehtersuue – lehtrikujuline jõe suudmeala, kus tugevad tõusud-mõõnad vahelduvad mitu korda ööpäevas ning jõe mage ja mere soolane vesi segunevad.

Kohtuantropoloogi on tavaliselt vaja alles siis, kui surnukehast on alles vaid skelett või laip on tugevasti lagunenud. Kui see oli hiljutine uppumissurm ja surnukeha oli veel suhteliselt heas seisus, ei ole minul seal midagi teha. Ja see poleks esimene kord, kui vees ulpiv prügikott või riidepamp valehäire põhjustab.

„Kui saate tulla, siis jah,“ vastas Lundy. „Kaks hobipurjetajat märkasid surnukeha täna õhtupoolikul. Kavatsesid selle pardale tõmmata, aga kui lähemale jõudsid, tundsid haisu ja mõtlesid ümber.“

Nojah, nii oligi parem. Kui surnukeha haises, tähendas see, et see oli lagunema hakanud. Purjekasse kiskumine oleks seda tõenäoliselt rohkem kahjustanud ja ehkki surmaeelseid vigastusi on võimalik eristada surmajärgsetest, on parem neid vältida.

„Kas teil on aimu, kes see olla võib?“ küsisin ma, otsides pastakat ja paberit.

„Üks kohalik mees kadus poolteist kuud tagasi,“ selgitas Lundy ja kui ma poleks nii hajevil olnud, oleksin tema kõhklemisest rohkem välja lugenud. „Arvame, et see võib olla tema.“

„Poolteist kuud on pikk aeg, et surnukeha kellelegi silma jäämata estuaaris ringi saaks ulpida,“ tähendasin ma.

Polnud siis ime, et purjetajad haisu tundsid. See ei olnud sugugi ennekuulmatu, et inimese surnukeha mitu nädalat või koguni kuud veepinnal ulbib, aga see juhtus enamasti sügavamas vees või avamerel. Lehtersuudmes, kus surnukeha võib mõõna ajal kaks korda päevas randa uhtuda ja silma jääda, oleks pidanud keegi seda varem märkama.

„Sellega on teisiti,“ vastas Lundy. „Siin ei ole viimasel ajal kuigi palju purjekaid ning see on ojade ja mülgaste labürint. Surnukeha võis seal mitu nädalat ringi loksuda.“

Üritasin pastaka tööle saada ja märkmeid teha. „Ja see kadunud mees ... kas tema kadumises on midagi kahtlast?“

Taas kõhklemine. „Meil pole põhjust arvata, et sellesse oli segatud keegi teine.“

Lasin pastaka alla, tajudes nüüd inspektori ettevaatlikkust. Kui keegi teine sellesse segatud ei ole, pidi olema tegemist loomuliku surma, õnnetusjuhtumi või enesetapuga. Lundy käitumine viitas sellele, et esimesed kaks see ei ole. Aga see ei selgitanud siiski tema põiklemist.

„Kas selles juhtumis on midagi tundlikku?“ küsisin ma.

„Mitte just tundlikku.“ Lundy kõneles nagu inimene, kes valib sõnu. „Ütleme nii, et meile avaldatakse survet uurida välja, kas tegemist on isikuga, kelleks me seda peame. Räägin teile homme lähemalt. Koguneme vanas austriaasvanduses, kuid seda pole lihtne leida. Saadan teile meili peale juhised, aga peate varuma kohalejõudmiseks hulga aega. GPS-ist pole siinkandis suurt abi.“

Kui ta oli kõne lõpetanud, istusin enda ette vahtides. Ilmselgelt oli selles loos midagi enamat kui see, mida inspektor telefonis avaldada soovis, ehkki ma ei kujutanud ette, mis see olla võiks. Enesetapp võib eeldada taktitundelist juurdlust, eriti lähedastega suheldes, aga politseinikud ei ole enamasti nii tagasihoidlikud.

Noh, küllap saan varsti teada. Muuhulgas põhjuse, miks nad mind surnukeha väljatoomise juurde tahavad. Isegi kui neil on õigus ja surnukeha oli mitu nädalat jõesuudmes ulpinud, ei vajanud politsei üldjuhul kohtuantropoloogi appi seda veest välja tooma. Enamasti ei kaasatud mind juurdlusse enne, kui jäänused olid surnukuuri viidud.

Aga ma ei kavatsenud vaidlema hakata. See oli esimene konsultanditöö, mida mulle üle pika aja pakuti, ja loodetavasti on see märgiks, et ametlik suhtumine minusse hakkas

leebuma. *Palun, jumala eest.* Järsku ei tundunudki mõte Jasoni ja Anja juurde sõitmisest nii hirmus. Cotswoldsi oleks pikem tee sõita, aga surnukeha väljatoomine ei tohiks võtta kogu päeva. Nad saavad aru, kui ma natuke hiljaks jään.

Tundes üle mitme kuu, et meeleolu on parem, läksin asju pakkima.